

Zdenko Kodrič

NEBOTIČNIK MITRA

Mitra je v perzijski mitologiji bog Sonca in božanstvo svetlobe. Rodil se je iz skale. V votlino je privlekel bivola, ga zaklal; iz njegovega telesa in krvi so nastale rastline, živali in ljudje. Njegov mistični kult se je iz Perzije prek Rima razširil na slovensko ozemlje. Ptuj se uvršča med največja središča mitraizma v Evropi. Prvi mitrej so postavili rimski vojščaki sredi 2. stoletja. Ptuj ga je odkril v letih 1898 in 1899 in je najstarejše Mitrovo središče v obdonavskih provincah. Leta 1901 so odkrili drugi mitrej, katerega spomeniki so v kripti dominikanske cerkve na Ptuj. Ob potoku Studenčnica stoji še tretji mitrej, zgrajen sredi 3. stoletja. V njem so odkrili izjemne žrtvenike in reliefe.

Ko je moj ata stresal jezo nad mano in mamo, je loputal z vrati in vpil: »Nekega dne bo prišel dan, ko dneva ne bo več! In kdor ne bo prebedel noči, ne bo prebudil jutra!«

Sovražil sem vročino na morju. Ubijalo me je tudi zgo-dnje vstajanje in polaganje brisač in blazin na skale. Nisem prenašal slane vode v nosu in ustih. Motil me je vonj po ri-bah. Sovražil sem kahlo. Nisem maral gneče. Mamo sem zato vsako leto na zadnji dan pouka nagovarjal, naj gresta z atom sama na morje, jaz pa bom počitnice preživel pri dedi-ju in babici. Naletel sem na gluha ušesa.

7 ■

Pri dvanajstih še zmeraj s starši na morje.

V avtu rišem in berem knjigo Veselja dom. Ata vozi sto-enko. Avto je star tri leta. Mama med vožnjo já češnje z do-mačega vrta. Vožnja ni niti malo zabavna. Ata prehiteva in na ozkih cestah mu ni lahko. Mama zaradi ovinkov in ne-nehnega nagibanja v levo in desno in pogostega zaviranja k nogam natrosi polno češenj, le tu in tam kakšno vtakne v usta. Mene premetava na zadnjem sedežu; platnice dedkove knjige Veselja dom me udarijo zdaj v desno zdaj v levo lice, tudi v čelo me zadenejo.

Ata vozi proti Umagu. Od doma smo se odpeljali v temi, natanko pred petimi urami. Sonce nas ulovi tik pred vho-dom v kamp. V kampu Stella Maris je atovo gradbeno pod-jetje najelo prikolico za kampiranje. Družine zaposlenih v njej prebivajo deset poletnih dni.

Preden zapeljemo v notranjost, se prijavimo. Ata plača parkirnino in turistično takso. In ne pozabi na napitnino. V

mamino naročje položi papirnato izkaznico z napisom Stella Maris – tri osebe – 1. 7.-10. 7. 1979. Kartica zdrsnje iz maminega naročja na tla med češnje in koščice in ko se želi skloniti in jo pobrati, zjavka, požre slino, oblije jo pot, oči preplavijo solze. Ata jo pomilujoče pogleda in reče, naj potрпи kako minuto.

■ 8

Stegnem roko in jo pobožam po laseh. Mama se obrne, kolikor more, na usta si z obema rokama pritiska bel robec, pokima večkrat, dvigne roko in mi pomaha. Njena roka je bela, koža napeta čez kosti, čisto pri dlani je opasana babinčina ura Omega. Na beli keramični plošči so rimske številke, na zgornjem delu sta znak in napis Omega, na spodnjem po mini krožnici kroži sekundni kazalec, ki je tanek kot las. Urna kazalca sta svojevrstna: manjši ima obliko srca, večji je suličast in dolg. Rimska številka devet je nekaj posebnega: črte, ki jo sestavljajo, so vijugaste, presunljiva natančnost se zrcali v črtah in črticah. Okvir je iz posrebrene kovine, na robovih je šipica izbočena, mehanizem za navijanje je tam, kjer je številka devet, in je nekoliko potopljen v okvir, kolešček je nazobčan z milimetrsko natančnostjo, lepo oblikovan in občutljiv na dotik. Ko mamini kostanjevi lasje pokrijejo šipico, je ura videti klavrno, kot da bi bila razbita.

Avto se ustavi pred prikolico, ata pohiti odpirat vrata na mamini strani, pomoli roko in mama se komaj izkobaca iz avta. Prikolica stoji v borovem gozdu. Blizu sta restavracija in veliko stranišče.

Prvi teden se v kampu Stella Maris blazno vleče. Nekaj dni brezveze hodim po obali, stikam za polži in školjkami, se kopam, sonce me opeče po hrbtu in stegnih. Mama je veliko časa v senci in v prikolici in pod razdrapanim in umazanim baldahinom. Srečam neke mulce in z njimi skoraj cele dneve skačem v morje s trimetrške skakalnice. Neki tip iz Zagreba dela salte, da mi zastaja dih.

Predzadnji dan dopusta se začne slabo: zgodaj zjutraj moram na stranišče odnesti plastično oranžno kahlo, v kateri je mamino bruhanje, opoldne s kahlo in maminim blatom okrog prikolice in restavracije sramežljivo motovili ata, ki v stranišču noče nikogar srečati. Ob dveh popoldne je spet v akciji. Namesto mame pomiva posodo v betonski kadi, ki je nameščena pri vhodu v restavracijo. Ob treh gre ata stat v vrsto za pivo, potem gre scat in bos stoji v svoji scalini in scalini drugih dopustnikov, ob petih se vrne in mama začne vpiti nanj, da ne bo vzdržala, da so popadki prehudi in da bo treba v porodnišnico.

Pri rampi nas napotijo v zdravstveni dom. Ata s stranske ceste zavije na glavno, pohodi plin in stoenka poskoči po asfaltu. Pred prvim levim ovinkom v smeri mesta oče odvzame plin, previdno zavira, avto lepo vodi ob neprekinjeni črti in ko se ovinek zravnja, pospeši in uživam nad hitrostjo. Mama ves čas miži, si grize ustnice in celo telo pritiska na naslonjalo sedeža.

V trenutku se zgodi: moja roka ne doseže maminih las ...

Iz nasprotne strani pripelje avtobus čeških turistov. Trešči v naš avto. Stoenka se odbije od avtobusa, se prevrne na streho, drsi po asfaltu, potem se zvali v jarek in se ustavi šele, ko železna gmota udari v drevo. Kotalim se po notranjosti avta, mama izgubi zavest, ata obleži negiben, kri mu zalije obraz in prsi.

Ljudje iz avtobusa so v trenutku pri našem avtu. Nekdo odpira vrata, nekdo me vleče ven. Zagozden sem med zadnjim sedežem in zadnjo šipo. Nekdo joče, nekdo se dotika negibnega ata, nekdo prime mamo in jo previdno potegne iz razbite kabine, nekdo ustavi avto na cesti in se odpelje v kamp klicat reševalce. Človek, ki je želel pomagati, se ne

pelje daleč. Voznik tako močno pritisne na plin, da ne zvozi ovinka. Avto zapelje v levo in čez polno črto in se zabije v manjši kamion, na katerem opazim lubenice. Poči, potem se močno pokadi, še enkrat poči, vidim ogenj in gost črn dim.

Zavest sem izgubil za trenutek ali dva.

Zdaj sedim na robu jarka, v rokah stiskam dedkovo knjigo in opazujem skupino žensk, ki negujejo mamo. Ko se zbudi, je njen pogled zamišljen in odsoten. Njene nemirne oči iščejo mene in ata. Trpi od napetosti. Nekdo prinese blazino, jo napihne in mama leže nanjo. Nekdo si sleče majico in jo položi na atovo glavo. Še zmeraj leži v prevrnjenem avtu.

■ 10 Jaz pa gledam te prizore, ne razumem govorice, neznosno me žalostita in mrazita jok in ihtenje neke deklice. Nekdo se splazi v avto in zavpije, tu ni nikogar več, potem se mi približa in tiho reče: »Fantek, s tisto nosečo žensko je vse v redu, čim prej mora v bolnico, z moškim pa – ne vejo, kaj se dogaja. Sta tvoja starša?« Prikimam mu, zamižim in izgubim zavest. Potopim se v nekaj mehkega in puhastega.

Reševalca nas odpeljeta v zdravstveni dom. Del dneva preživim v dežurni ambulanti. Zvečer pome prideta dedek in babica in me odpeljeta domov. Mama se vrne čez dober teden. Pride potrta, brez dojenčka in brez ure na roki. Ata z morja nikoli več ne pride. Tudi stoenka ne.

Doma zdržim skoraj cel mesec. Berem knjigo Veselja dom in gledam fotografije, na katerih je ata. Naposled le grem v mesto. Posedam na stopnicah pred gledališčem, zrem v Orfejev spomenik in se oziram proti mestnemu stolpu. Ker so

zadnja vrata – nasproti cerkve – zaprta, oprezam za ljudmi. Kar naprej imam občutek, da jih bo zdaj zdaj nekdo odklenil in stopil v stolp in splezal po stopnicah na vrh. Jaz pa za njim.

Nekoč bojo vrata res odprta in takrat bom lahko šel gor in se na vrhu prepričal, ali z juga prihaja mož, podoben mojemu ateju. In če mu bo vsaj malo podoben, bo moj, moj ata za zmeraj. Pogrešam ga. Mislil sem, da je mama lahko tudi ata, ampak ni; ata je nekaj drugega; nekaj neplašnega, nepristranskega, neizdajalskega, nekaj nevarnega in nedoločnega. Z atom sva lahko govorila – resda redko – najbolj navadne in komplicirane reči na tem svetu. In ata je odgovoril na vsako vprašanje. Ni tuhtal in ugibal in dvomil – on je ustrelil in zmeraj zadel.

11 ■

Nimam pojma, kako bi zdaj govoril z atom? Najin krog pogovora se je sicer iz dneva v dan bolj ožil, vendar to ni pomenilo nič hudega in nevljudnega. Najino razmerje je bilo tako: nisva drug drugega silila v slabo voljo, nisva se gledala naravnost v oči in – kar je posebej prijetno – pri presojah o tem ali onem sva bila mlačna, pomembne odločitve sva s tiho privolitvijo prepuščala mami. Tudi dopust v Umagu sva prepustila njej. (Mogoče mi bo mama nekoč razkrila to dejstvo. Jaz se bom začudil in oba bova zadovoljna nad mojo gesto. In oba ponižana zaradi šibkosti in sočutja.)

Nekoč bo stolp odprt in takrat bom šel gor. Razgledal se bom po mestu in poklical me bo ata: »Dejan, kje si? Hočem te videti!« Ne bom se mu pokazal. Ker bom risal hišo ali pisal svojo knjigo Veselja dom. In veliko bom mižal. Velikokrat se mi zazdi, da je znotraj več kot zunaj, da je znotraj –

v temi mojih oči – resničnost, zunaj pa le njen privid. No, ne vem, če je točno tako ... Mislim, da je tisto, kar je zunaj in vidno, čisto moje; tisto, kar je znotraj in skrito, pa od vseh.

Vsak ponedeljek pozno popoldne trenira karate v klubu Petovia-chuidan. Tja zmeraj pride s športno torbo, v kateri so copati, znojniki za roke, spodnje hlače, brisača, milo, dezodorant, denarnica in mobilni telefon. Kondicije in moči ima kot najboljši športniki. Gladko preteče mali maraton. Hodi po rokah. S pestjo udarja kot boksar. Svojo prikrito agresivnost kroti s treningi in samoto. Nikoli ne pomisli na farmacevtske pripomočke, ki bi mu vlili dodatno moč in ga speljali v polje nebrzdanih fizičnih užitkov. Dejan Vračko je atletski tip, izrazito razvit, s stegni hitrostnega drsalca, svetle polti, gladko obrit skoraj po cellem telesu. Na njem nihče ne opazi nenadzorovanega giba. Asket. Arhitekt. Star je šestintrideset let. Črna oblačila: puloverji, puliji, srajce, majice, visoki čevlji. Črno spodnje perilo. Črne dokolenke. In Vračko ni poročen. Pet let je živel s partnerko v bloku nasproti železniške postaje. Zaprstil je tudi fantka, ki pa ni njegov, je iz njenega prvega zakona. Po razdoru zunajzakonske zveze se je preselil k svoji mami, v hišo v Remčevi ulici.

Dejan v zadnjem trenutku potegne krila lesenih in razmajanih polken, jih zasune s kovinskim kavljem in zapre okno.

Močan južni veter je v mesto spet prinesel težke črne oblake in nevihto. Grmenje narašča in se zlije v en sam grozovit pokajoč hrum. Ko svojo muziko ustvari še veter, nevarno vzvalovi voda v rečni strugi. Nevihta noče in noče doseči vrhunca. Na vseh straneh neba tiktaka huda ura.

Po polknih zaropota toča, pod oknom kipi reka, valovi so veliki, valijo se čez breg, skozi polkenske reže pobliskavajo strele.

Ko se Dejanu zazdi, da je naliv mimo, odpre okno in pokuka skozi polkenske reže. Breg na drugi strani reke je komaj viden, razloči mostova, nekaj stebrov in tik pod oknom pristan za rance, čolne in gliserje. Ker dežuje pogosto, je gladina reke izjemno visoka. Avgustovski nalivi so močni in sunkoviti in reka se nikakor ne umiri in ne zleze v strugo.

■ 14 Spet udari toča, praska po polknih in ko zadene v zid, odmeva kot v kaki podzemni jami. Toča prileti v biro. Ni debela in uničujoča, okrogla je kot borovnice, kot jeklene kroglice v ležajih starih koles. Dejan zapre okno, prižge luči, odraca do razmajanega kavča, se zazre v goro papirja in zamiži. V tem stanju neskončno uživa. Zazdi se mu, da plava, da se valja po mehki snovi, ki ni niti olje niti puh, in da iz te snovi z lahkoto sestavlja stvarne slike, zaporedje podob in dogodke, ki jih je in ki jih ni doživel. Če ga ni zraven, če ne sodeluje v dogodku, je razigran in vesel do konca; če pa je zraven, če je vpleten v dogajanje, ga živahnost in dobra volja hitro zapustita. Ko je po dolgem mižanju v posebnem stanju, ko se skorajda ne zaveda samega sebe, se znotraj pogleda odprejo prostori, v njih pa so včasih ljudje, ki jih sploh ne pozna.

od znotraj

Prase zarukano! se je razlegalo po reki. Besedi je izgovarjal ženski glas. In isti glas je potem pel: *Žive naj vsi narodi, ki hrepene dočakat dan ...* Himno poje, se je začudil Dejan, babi se je čisto utrgalo, kdo bi v takem zosu pel himno? In spet se je slišel slaboten glas/napev: *Komu nar-*

*pred veselo zdravljico, bratje, čmo zapet? Bog našo nam de-
želo, bog živi ves slovenski svet, brate vse, kar nas je, sinov
slopeče matere ...*

Za crknit! Gliser je šel v božjo mater, neka baba pa je pela! Na krovu so bili premočeni ljudje: ženska si je z obraza umikala dolge temne lase, moška sta se oklepala krmila in čoln usmerjala proti bregu, k privezu. Nad reko so zaplesali modri bliski: žareče niti so se potopile, potem pa so se – kot da bi jih iz vode izstrelila neznanska sila – zagnale v zrak, k nebu in nekje na sredini poti razpadle v drobne bliske. Kot ognjemet.

Na reki se je položaj iz trenutka v trenutek spreminjal na slabše: debelušno žensko je veter vrgel na pod, skotalila se je po vsej širini čolna, prijela se je vrvi in ko je vstala, je spet telebnila na spolzkih tleh. Moški v rumeni brezrokavni vetrovki ji je pohitel na pomoč in preden jo je dosegel, je padel na hrbet in Dejan je razločno zaslišal njegov obupen stok. Drugi moški ni bil več krmila, čoln je zbežljal kot mlado tele na sredino reke, tam sta ga ulovila dva neverjetno visoka vala. Gliser se je nevarno nagnil, na srečo je prišel novi val, ki je zaoral v nasprotno smer, in ga postavil v vodoraven položaj. Moški z rumeno vetrovko se je skobacal na noge, prijel žensko okrog pasu in jo dvignil – nekaj časa je lovil ravnotežje – potem je sedel na bele usnjene sedeže, spustil žensko in oba sta se prijela vrvi. Ritasta ženska je pomahala drugemu moškemu in zavpila, prase zarukano, k obali naj zavije, k obali, privezati se morajo, odneslo jih bo! Moški jo je zavrnil z zamahom roke; kot lev se je boril z naraslo reko in ko je v valovih zagledal hlode, se je prekrižal. Prvemu se je gliser spretno izognil, drugi je trčil vanj in na krmi je zazevala manjša luknja. Hlodev je bilo vedno več, ropot pa tak, da se ni slišalo motorja. Če je ugasnil, bo hudo.

Velik val je hlodovino razdelil na polovico, večina je švignila mimo, kakih deset hlodov se je zakadilo proti čolnu. Obrniti bi morali, s premcem naprej, zdaj zdaj jih bodo hlodi zadeli z boka. Čoln se je po čudežu obrnil sam, en sam hlod ga je zadel, druge je v naročje sprejela divja voda, njeni valovi so se na trenutke povzpeli nekaj metrov visoko, vrtinec je hlode potisnil ven, nekaj časa so navpično lebdeli, potem so pikirali v reko, se potopili in izginili za nekaj časa. Moški z rumeno vetrovko je vstal in se s pomočjo vrvi priplazil h krmilu. Moška sta krilila z rokami in drug drugega prepričevala, kaj je treba narediti z gliserjem in krmilom, ki ju ni ubogalo. Moški z rumeno vetrovko je kazal z roko na nasprotni breg in ko je zaokrožil z desnico, je bilo razumeti, da bi morali v loku na drugo stran, drugi je odkimaval in roko usmerjal v pristan.

Ko se je reka nekoliko umirila, se je moškima posrečilo obrniti gliser in ga usmeriti k privezu. Manever je bil prepočasen, kajti z leve je prihrumel nov val in čoln obrnil v smer toka. Gliser je zajahal hrbet velikega vala, z veliko hitrostjo drvel proti mostnim stebrom, in ko se je moč vode potuhnila, se je skoraj ustavil, močno nagnil in v vodo je padel eden od moških, moški z rumeno brezrokavno vetrovko.

Dejan je poklical 113. Nihče se ni oglasil. Še enkrat je poskusil. Linija je bila zasedena. Ravno zdaj vsi kličejo, je pomislil in s telefonom na ušesu stopil k oknu.

Valovi so gliser še dvakrat ali trikrat obrnili okrog osi, potem ga je ujel nasprotni tok in zaslišal se je hrum motorja. Z njegovo pomočjo je čoln zdrsel k privezu. Ženska se je pognala s čolna in skočila na deske, moški je za njo vrgel vrv in ženska je s skrajnimi naporu privezala uničeno plovilo. Z gliserja je zlezel še moški in oba sta se zvalila na tla, se objela in zajokala. Ženska je zamrmrala melodijo himne in utihnila. Dajala sta vtis, da živita v močni zvezi, da sta zaznamovana s težo uslug in dobrosrčnosti, nikakor pa ne zgolj s principi veselja in radoživosti. On je bil čokat, ona okrogla, izrazite ličnice v obliki jabolka so bile na njej videti kot še ene prsi, ni bila velika ne možata, moškemu, ki si je z roko česal svoje temne lase, je segla do brade in če sta bila zakonski par, nista bila navadna rivala, ampak vojaka, ki v nobenem primeru ne zapustita bojnega polja. Z dušo in telesom predana drug drugemu, brez telesnih hib, brez vgrajenih mehanizmov, ki bi poganjali primitivnost in ponižnost, brutalnost in pretiran spolni nagon. Moški je bil nekoliko bolj dostojanstvenega videza, nikoli ne bi nemočnemu snel pasu s hlač in ga prisilil v nedostojno pozo. Spodaj na deskah nista ležala prestrašena in obupana človeka. Ženska in moški sta dajala vtis, da nikoli več ne bosta občutila radosti, ki sta jo doslej imela. Komaj bo sta zaznavala svet.

Dejan je spet poklical. Tokrat 112. Dobil je zvezo in sporočil, kaj se dogaja v pristanu. Kdo je? se je začudil glas iz telefona, od kod vse to vidi? Z okna arhitekturnega biroja Bojana Kerlica, Dravska ulica deset, je odgovoril, ja, ja, je

kimal. Potapljač? se je začudil, ja, ja, kajpada, za pod vodo pogledat, ja, ja.

Pogledal je na uro: minuta čez peto.

Čez enajst minut je na breg pripeljalo gasilsko vozilo, pozneje še policijsko. Ni več deževalo, oblaki so se umikali, reko pa so še vedno šibali valovi. Dejan je spoznal moškega: direktor mestne pošte. In kdo je bila ženska? Ni je poznal.

■ 18

Iz gasilskega avta se je splazil na pol oblečen potapljač. Ko si je nadel kapuco, očala in plavuti, je nerodno stopil dol k privezu, skoraj padel, na deskah poskočil, potem sedel, gasilec ga je privezal z debelo vrvjo in potapljač se je ritensko vrgel v deročo reko. Ženska, ki je klečala na deskah, ga je usmerjala z roko in vpila, tja, tja, tam so bili, tam je padel s čolna! Z gliserja, jo je popravil moški in glavo spustil v svoje velike dlani.

od zunaj

Dejan Vračko ima neverjetno srečo: v razpisnem elaboratu zaradi časovne stiske ni treba na dolgo in široko opisovati konstrukcijske zasnove načrta in zasnove odprtega prostora, med grafičnimi listi pa lahko manjkata celovita urbanistična zasnova območja urejanja in končna rešitev za energetska varčno zasnovo. Čeprav bi trije arhitekti delali tri tedne dan in noč, razpisnega roka ne bi ujeli. On pa je odločen: roka za nič na svetu ne bo zamudil, do devet-

najste ure ima čas za oddajo svoje ponudbe, *remek dela*, svoje najboljše ideje. Načrta, kakršnega ima on, ne bo nihče prijavil, še v sanjah se ni nikomur prikazal: nebotičnik, ki raste iz reke v obliki ovijalk, se dvigne nad zapuščene hiše. Na višini tridesetih metrov se vertikalni gabarit spremeni v elipso in se po dvajsetih metrih združi v nekoliko ožji vertikalni element, ki se zaključi na višini sto petdeset metrov. Luknje v nebotičniku si je zamislil zato, da pogled na mesto ne bo okrnjen za strehe srednjeveških hiš in grajsko poslopje na vzpetini. Mesto bo z druge strani reke in Toplic videti impozantno in sanjsko. O takih nebotičnikih nihče ne razmišlja, ne sultani ne šejki, niti kak investitor-ski odbitež iz Pekinga, kaj šele naduti bankirji v Franciji in Angliji.

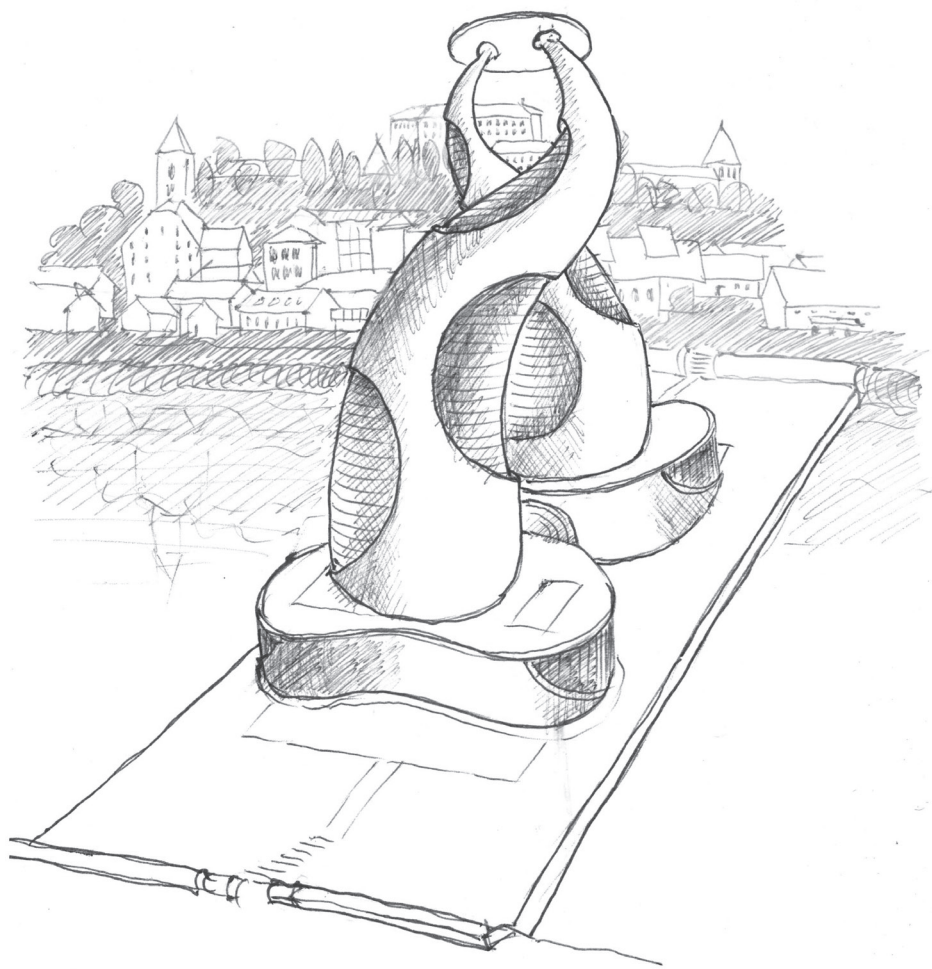
19 ■

Nebotičnik v sebi nosi nekaj meščanskega, nekaj korporativnega in afirmativnega. Že grafični listi ga navdušujejo, vsi prikazi so namreč kaširani na ploščah/panojih v horizontalnem položaju v formatu 70 krat 100 centimetrov, besedilo bo v posebnem formatu, tudi tri-dimenzionalni renderji bodo v super resoluciji. K tekstualnemu delu bo dodal še fotografije obrežja, hiš, igrišč in bazenov v Toplicah, obstoječih mostov, okrog katerih se bodo podili gliserji, rečni galebi in štorkele. S fotografijami bo naredil posebno kompozicijo, nekakšno simbiozo med novonastalim objektom in obstoječimi elementi v naravi.

S fotografijami in renderji bo gradil vtis, ki je nujen in spada k natečaju. Fotografija je materialen dokaz, da avtor misli resno, render pa, da je avtor vizualno in medijsko razgledan. Pred desetletjem fotografija ni veliko pomenila ali drugače rečeno razpisnih komisij ni fascinirala. Zdaj je drugače. Kdor nima fotografije in renderjev v svoji dokumentaciji, nima možnosti za zmago. Zdaj se natečajna

bitka dobi z vrhunsko vizualno tehnologijo, člani komisije namreč nimajo časa pregledovati prispelih dokumentov; preberejo uvod, se pomudijo pri številkah, ustavijo se pri renderjih in fotografijah. Render je virtualna resničnost, je stanje oči in bolj ko je slika izpopolnjena, večdimenzionalna, bolj se zmanjša možnost napake. Fotografija pa je dodaten pripomoček za lažje pojmovanje in dojemanje pomembnosti natečajnega načrta. Fotografska tehnika se ne more kosati z računalniško. Kljub temu je fotografija še zmeraj učinkovita ponazoritev konkretnega predmeta in situacije. Če je render čista tehnologija, je fotografija klasična umetnina.

Dejan dela v arhitekturnem biroju svojega deset let starejšega bratranca Bojana Kerlica. Pisarna/mislišče mu je prirasla k srcu. V njej lahko zbrano dela. Prav zdaj je v največjem delovnem poletu. Ko je sam, dela zanesljivo in skorajda brez napak. Tu in tam se ustavi in zamisli. Ko v spomin prikliče svojega bratranca in njegovo prijateljico, se mu kar na lepem začnejo prikazovati podobe prometne nezgode, ki jo je doživel pri dvanajstih. Skozi glavo odbrzijo slike: na prvi je cesta, na drugi avtobus, na tretji mama roka, na četrti ata v razbitem avtu ... Potem zamiži in pojavita se bratranec Bojan in njegova spremljevalka. Kot po nekem čudežu ju zagleda sredi luči velikega mesta in potem spremlja vsak njun korak, njuno potovanje, poslušaj ju in vidi pokrajine, mesta, hotele, dvorane, lokale, pisarne – povsod sta navzoča, razločno sliši njun pogovor.

Bojan je s kolegico Ariano Selutti v nekdanjo prestolnico Zahodne Nemčije odpotoval z določenim namenom: pridobiti nemško podporo za ustanovitev mednarodnega arhitekturnega studia, v katerem bi delali Slovenci, Nemci, Čehi, Španci in Švedi. Od vseh ima pisno potrdilo o sodelovanju. Bonn je izbral zato, ker je prestolnica evropske arhitekture in ker se je tu začela odpirati nova arhitekturna fronta. Arhitekti jo imenujejo Arhitekturna kreativna praksa v času globalnega kapitalizma ali arhitektura upora. Pod temi nerazumljivi besedami se ne skriva nič drugega kot to, da Bonn postaja evropska arhitekturna tržnica, na kateri je mogoče dobro zaslužiti. In zato Bojan v svojem poslovnem kovčku zmeraj nosi tri reči: set lego kock, miniaturo odrček z zavesicami in stopničkami ter priponko z imenom in naslovom neobstoječe firme.

Kerlic se je zagledal v to nemško mesto še zaradi enega, preprostega razloga: v restavraciji blizu bivšega nemškega parlamenta je srečal Ariano, privlačno Italijanko, odlično arhitektko, oblikovalko in risarko. V trenutku se je zatreškal vanjo. In ko jo je odpeljal po Oxfordski cesti v Beethovno hišo, je izvedel, od kod je in kaj počne v Nemčiji. Povabil jo je v ptujski biro. V njem je ostala, ker sta jo očarala vino in Bojanova naklonjenost in perfektna italijanščina. Odkar se poznata, se je popolnoma spremenila:

skoraj dan in noč je na nogah, zmeraj v akciji, zmeraj pred risalno mizo in računalniškimi zasloni, polna odličnih idej in rešitev. Ko riše, je v transu. Neke vrste šamanka. In fanatična poslušalka glasbe. Bojan se bo kmalu naveličal njenega benda Massive Attack in komada Teardrop. Morala bi poslušati Alexa Brittija in Erosa Ramazzottija,